

C147 – BUI9

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

14 februari 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BUITENLANDS BELEID, EUROPESE AANGELEGENHEDEN,
INTERNATIONALE SAMENWERKING EN TOERISME

INHOUD

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Fientje Moerman, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over de subsidiëring van de Kamers van Koophandel in het buitenland	1
Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de houding van de Vlaamse Regering tegenover de toestand in de Palestijnse gebieden	
Vraag om uitleg van mevrouw Annick De Ridder tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de nieuwe politieke situatie in de Palestijnse gebieden	3

Voorzitter: de heer Karim Van Overmeire

Interpellatie van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot mevrouw Fientje Moerman, vice-minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Ondernemen, Wetenschap, Innovatie en Buitenlandse Handel, over de subsidiëring van de Kamers van Koophandel in het buitenland

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, u zult zich wellicht herinneren dat uw federale collega, minister De Gucht, eind 2004 besliste om de Belgisch-Luxemburgse Kamers van Koophandel in het buitenland niet langer te subsidiëren. De Vlaamse Regering reageerde daarop door te stellen dat de middelen aan de gewesten toekwamen en dat Vlaanderen ze op een selectieve manier zou toekennen. In mei van vorig jaar besliste de Vlaamse Regering om bij wijze van overgangsmaatregel de kamers toch nog te cofinancieren gedurende één jaar op basis van een consensusbeslissing binnen een comité ad hoc. Toen al bleek dat het Waalse Gewest en Brussel vragende partij waren voor een verlenging van de regel, minstens tot 2010.

In uw antwoord op mijn vraag om uitleg van 21 juni van vorig jaar maakte u duidelijk dat u dat niet zag zitten. 'Wij willen dat niet,' zei u letterlijk. We konden u daarin zonder probleem volgen. Uw recent antwoord op mijn schriftelijke vraag van 13 januari heeft me enigszins verwonderd. U bevestigt daarin dat de federale overheid in 2006 en de volgende jaren toch nog voor de helft subsidies zal toekennen aan de kamers, weliswaar volgens de subsidieregeling die op 16 december vorig jaar door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd. Daarbij kunnen een aantal bedenkingen worden gemaakt.

Waarschijnlijk zult u opmerken dat Vlaanderen door die herverdeling de subsidies voor projecten van de Kamers van Koophandel niet meer voor 100 procent ten laste moet nemen, maar nog slechts voor 31,1 procent. Budgettair zal dat ongetwijfeld een goede zaak zijn, maar ik twijfel er sterk aan of de onder-

steuning even efficiënt en doordacht zal zijn als in het geval dat de Vlaamse Regering het volle beslissingsrecht zou hebben.

Ik veronderstel dat dezelfde methode zal worden gebruikt als tijdens het overgangsjaar 2005 en dat de beslissingen dus bij consensus worden genomen binnen het comité ad hoc en niet via het Agentschap voor Buitenlandse Handel. Vorige week bent u naar aanleiding van een interpellatie over het Agentschap niet echt ingegaan op die kwestie. Ik zou vandaag graag van u de bevestiging krijgen dat de werkwijze dezelfde blijft als vorig jaar.

Projecten die de Vlaamse overheid interessant vindt, maar waarin de andere gewesten of de federale overheid geen brood zien, kunnen niet vanuit de gezamenlijke pot worden gesubsidieerd. Ik ga ervan uit dat dat de juiste interpretatie is, aangezien u in uw antwoord op mijn schriftelijke vraag stelt dat de samenwerking niet raakt aan de vrijheid van Vlaanderen om, naast de cofinanciering, ook zelf projecten van de gemengde kamers te subsidiëren. Er zal met andere woorden worden onderhandeld per project. Er zal worden gegeven en genomen. Opnieuw zullen we mogen opdraaien voor de kosten als een voor Vlaanderen interessant project niet wordt behouden door de werkgroep ad hoc.

We zijn ver van huis. Uw oorspronkelijke uitgangspunt was dat de federale fondsen voor subsidiëring van de kamers naar de gewesten moesten komen. Dat lag in de lijn van de institutionele logica. Ik begrijp niet waarom u geen moeite hebt gedaan om die lijn aan te houden. Waarom werd het voor de hand liggende scenario niet gevolgd?

De voorzitter: Minister Moerman heeft het woord.

Minister Fientje Moerman: Mijnheer de voorzitter, mijnheer Van Nieuwenhuysen, zoals u terecht hebt opgemerkt, heeft de federale overheid voor 2006 opnieuw een budget uitgetrokken voor de financiering van de projecten van de Kamers van Koophandel in het buitenland. Ze heeft daarvoor een half miljoen euro op tafel gelegd op voorwaarde dat er cofinanciering is vanuit elk van de gewesten. Alle betrokken partijen, de federale overheid en de drie

gewesten, zijn het erover eens dat de Vlaamse subsidieregeling die door de Vlaamse Regering werd goedgekeurd, en de principes die aan de basis ervan liggen, het uitgangspunt vormen voor de gezamenlijke regeling van de federatie en de regio's.

Dat is een goede zaak. Wij hebben immers het principe ingevoerd van de projectfinanciering; dat werd nu overgenomen door de federale overheid en de twee andere gewesten. Deze situatie is beter dan de vroegere waarbij Kamers van Koophandel uit gewoonte werden gefinancierd, zonder rekening te houden met hun toegevoegde waarde en activiteiten.

Elke partij – zowel de gewesten als de federale overheid – beoordeelt de ingediende projecten eerst individueel en vervolgens gezamenlijk. Een project kan maar worden gefinancierd als de vier partijen daarmee akkoord gaan. De gezamenlijke beoordeling van de ingediende dossiers zal gebeuren door een comité ad hoc, en niet door het Agentschap voor Buitenlandse Handel. Voor het Agentschap zou dat immers neerkomen op een bijkomende opdracht, waarover de raad van bestuur eenparig zou moeten beslissen. Dat is op mijn vraag, in 2005, niet voorgesteld aan de raad van bestuur, tegen de wens van de andere partijen in. Ook nu zal dat niet gebeuren.

Het feit dat Vlaanderen bereid is mee te stappen in een cofinancieringsregeling belet niet dat er daarnaast een eigen Vlaamse regeling is waarmee andere projecten kunnen worden gesubsidieerd. Dat dit niet efficiënt zou zijn, trek ik in twijfel. De grondige evaluatie gebeurt immers op Vlaams niveau. Vermits we, naast ons eigen systeem, hebben ingestemd met een systeem waarbij de federale overheid meefinanciert, hebben we voor onze bedrijven meer geld in de wacht gesleept. De federale overheid is bereid een half miljoen euro uit te trekken in een systeem van cofinanciering. Als Vlaanderen daar niet op ingaat, lopen de Vlaamse bedrijven dat supplementaire bedrag mis. Dat zou geen goede zaak zijn.

Onze eigen financieringsregeling berust op een systeem van projectfinanciering. De regeling die wij tijdens de afgelopen maanden hebben uitgewerkt, dient nu als model voor de gecofinancierde regeling. Er is dus geen sprake van een verlies aan efficiëntie, wel integendeel. We winnen dat terug door de grotere kosteneffectiviteit.

De voorzitter: De heer Van Nieuwenhuysen heeft het woord.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Mevrouw de minister, de wijze waarop de subsidies worden toegekend, betekent inderdaad een verbetering. In de toekomst zal worden gewerkt met projectfinanciering.

Het principe blijft echter dat projecten die misschien interessant kunnen zijn voor de Vlaamse bedrijven, maar niet interessant zijn voor de andere gewesten, niet in aanmerking komen aangezien er in dat geval geen consensus bestaat op het niveau van het comité ad hoc. De Vlaamse Regering kan ze eventueel wel in aanmerking nemen.

Mevrouw de minister, u staat toch een heel eind af van uw uitgangspunt van vorig jaar. Toen drong U erop aan dat de beslissingsbevoegdheid en de middelen zouden worden overgeheveld naar de gewesten zodat u vanuit Vlaanderen zou kunnen werken met de middelen waarover het federale niveau vroeger beschikte, of althans met het Vlaamse aandeel daarvan. Ik betreur dat ik niets meer heb gehoord over uw oorspronkelijke uitgangspunt.

Minister Fientje Moerman: Ik zeg geen 'neen' tegen geld. Minister De Gucht zette de budgetlijn op nul. Dat betekende dat bij de overheveling naar Vlaanderen, Wallonië of Brussel de budgetlijn ook op nul stond. Op een bepaald moment is beslist om in een cofinancieringssysteem toch een half miljoen euro op tafel te leggen. Als wij dat afwezen, dan hadden we alleen het Vlaamse geld. Nu financieren we met dat Vlaamse geld onze eigen projecten, volgens onze eigen criteria. Daarnaast nemen we deel aan de cofinanciering.

In het totaal hebben we dus meer, en dat is geen slechte zaak. Bovendien zijn we erin geslaagd om met de middelen die we van het federale niveau krijgen, ons systeem van beoordeling, namelijk de projectfinanciering, door iedereen te laten overnemen. Mijns inziens hebben we dan ook een goede zaak gedaan. De bedrijven zouden het me kwalijk nemen mocht ik 'neen' hebben gezegd, want dan zouden zij minder krijgen. De Vlaamse belangen zijn evengoed gediend want we hebben ons eigen reglement en onze eigen fondsen, los van de cofinanciering waarin projecten volgens projectfinanciering worden gefinancierd. Dat lijkt me een goede zaak.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: U hebt volkomen gelijk met betrekking tot de projectfinanciering. Volgens mij zat er echter meer in, en op dat punt verschillen we van mening.

Minister Fientje Moerman: Het gaat om 500.000 euro of niets. Als het merendeel van die 500.000 euro kan gaan naar Vlaamse bedrijven of naar Kamers van Koophandel voor de financiering van projecten die ook Vlaanderen ten goede komen, dan zeg daar geen 'neen' tegen. Je moet nooit spugen op een euro die je wordt aangeboden.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: Meer willen is nog iets anders.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Mevrouw Miet Smet, ondervoorzitter, treedt als waarnemend voorzitter op.*

Vraag om uitleg van de heer Karim Van Overmeire tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de houding van de Vlaamse Regering tegenover de toestand in de Palestijnse gebieden

Vraag om uitleg van mevrouw Annick De Ridder tot de heer Geert Bourgeois, Vlaams minister van Bestuurszaken, Buitenlands Beleid, Media en Toerisme, over de nieuwe politieke situatie in de Palestijnse gebieden

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de parlementsverkiezingen in de Palestijnse gebieden zijn geenszins onopgemerkt voorbijgegaan. De islamistische beweging Hamas, die overigens op de Europese en Amerikaanse lijst van terroristische organisaties staat, haalde 44 percent van de stemmen. Dat is goed voor 56 percent van de zetels of een volstrekte meerderheid in het parlement. Ik heb overigens verschillende cijfers gevonden over het precieze aantal zetels, aangezien er ook nog een aantal onafhankelijken meededen die op de een of andere manier bij Hamas aanleunen. Er zit in elk geval een ruime meerderheid van Hamas-aanhangers in het nieuwe Palestijnse parlement dat zaterdag wordt ingezworen.

Aan de basis van deze overwinning ligt ongetwijfeld het conflict met Israël, maar ook de onvrede met het Fatah-bestuur, dat machteloosheid, onbekwaamheid en vooral corruptie wordt verweten. In de Palestijnse

gebieden leeft 70 percent van de bevolking onder de armoedegrens en is 35 percent werkloos. Met deze nieuwe politieke situatie zal elke Palestijnse regering op de een of andere manier een Hamas-stempel dragen. Er zijn ondertussen verschillende formules naar voren geschoven: een volledige Hamas-regering, een coalitieregering Hamas-Fatah of een regering met technocraten. Het wordt hoe dan ook een regering die afhankelijk is van de Hamas-meerderheid. De vraag is hoe deze nieuwe regering zich zal verhouden tot de Israëlische autoriteiten. Om te komen tot blijvende vrede, zullen er niet alleen gesprekken nodig zijn op een hoger echelon, maar ook heel veel contacten op lagere echelons. Als Hamas de levensomstandigheden van de Palestijnen wil verbeteren, dan moet er telkens worden overlegd met de Israëli's. Ik denk bijvoorbeeld aan de bevoorrading met water en elektriciteit en aan het vrije verkeer van personen.

Daarnaast is er natuurlijk ook nog de Palestijnse president Mahmoud Abbas, die nog vier jaar te gaan heeft. Gezien het sterk presidentiële karakter van de Palestijnse Autoriteit – de bevoegdheden ervan zijn gisteren door het afscheidnemende parlement nog uitgebreid – zal die man een belangrijke rol spelen in de toekomst.

Dames en heren, de verkiezingsoverwinning van Hamas heeft op het internationale toneel voor veel bezorgdheid gezorgd. Velen zullen hebben gedacht aan de paradox van Huntington, die stelt dat er heel vaak antiwesterse krachten aan de macht komen wanneer het Westen probeert om het westerse politieke systeem te installeren, namelijk de democratie. Dit is ook nu het geval.

Velen stellen zich de vraag hoe er moet worden gereageerd. Het standpunt van Israël en de VS is duidelijk, namelijk dat er geen centen meer worden gegeven en dat er niet meer wordt samengewerkt, tenzij er aan een aantal voorwaarden wordt voldaan. De landen van de Europese Unie zijn iets milder. Zij willen de financiering voortzetten op voorwaarde dat Hamas geweld afzweert, Israël erkent en ontwapent.

Het Palestijnse overheidsapparaat vormt een specifiek probleem. Van de 140.000 mensen die in dienst zijn van de Palestijnse Autoriteit zijn er 58.000 actief bij de diverse veiligheidsdiensten. We vermoeden dat de Fatah-aanhang onder die mensen relatief het grootst is. Wat moet de internationale gemeenschap daarmee doen? Moet de geldkraan worden dichtgedraaid waardoor het hele apparaat in elkaar stort

en de chaos alleen maar groter wordt, of moeten we een apparaat blijven financieren dat misschien door Hamas gebruikt en misbruikt zal worden?

‘Elk nadeel heb se voordeel’, zei Johan Cruijff indertijd. Op zich is het feit dat er in de Palestijnse gebieden na democratische verkiezingen een machtswisseling plaatsvindt, uniek in de geschiedenis van de Arabische wereld. Het vormt een belangrijk precedent. Sommige mensen, ondermeer de heer Uri Dromi van het Israel Democracy Institute, stellen dat de nieuwe situatie misschien moeilijker is, maar het voordeel van de duidelijkheid heeft. Totnogtoe moest worden onderhandeld met een Palestijnse Autoriteit die, op zijn zachtst gezegd, dikwijls dubbelzinnig optrad, vaak de gemaakte afspraken niet kon nakomen en duidelijk niet de controle bezat over het volledige grondgebied. Nu is Hamas aan de macht. Daardoor weet men wie aan de andere kant van de tafel zit, wat de agenda en de positie van Hamas inhouden.

Mijnheer de minister, de formele betrokkenheid van Vlaanderen, meer bepaald de samenwerking door de regering, is al bij al beperkt. Ik heb het nu dus niet over de betrokkenheid van de parlementsleden en hun sympathieën. Ik verwijs naar de bijzonder interessante gedachtewisseling in deze commissie op 18 oktober jongstleden naar aanleiding van de beslissing van de Vlaamse Regering van 30 september om haar relatie met Israël en de Palestijnse Autoriteit te normaliseren. U onderstreepte toen dat dat gebeurde in het teken van het recht van de staat Israël om binnen veilige en erkende grenzen in vrede en zonder dreigingen van buitenaf te kunnen leven en van de oprichting van een onafhankelijke Palestijnse staat. Alles diende te gebeuren door middel van onderhandelingen. U verantwoordde de beslissing van de Vlaamse Regering toen als volgt: ‘De normalisering van de bilaterale samenwerking waartoe de Vlaamse Regering heeft beslist, is ingegeven door de gewijzigde houding op het terrein.’ In oktober 2005 zag de situatie er inderdaad enigszins anders uit.

Ondertussen is de situatie op het terrein nogmaals gewijzigd en helaas niet in gunstige zin. Het is afwachten wat het resultaat zal zijn van de parlementsverkiezingen van 28 maart in Israël. Vandaag las ik in de New York Times dat de VS en Israël de koppen bij elkaar steken om een strategie te ontwikkelen om nieuwe verkiezingen uit te lokken. Het is de bedoeling de Palestijnse gebieden te isoleren en ze financieel droog te leggen. Er moet een politieke

crisis ontstaan die president Abbas ertoe brengt nieuwe verkiezingen uit te schrijven. Men heeft hoop omdat Hamas ‘slechts’ over 44 percent van de stemmen beschikt. De partij staat dus heel sterk, maar beschikt niet over een absolute meerderheid. Men gaat ervan uit dat Fatah en een aantal bondgenoten misschien een volgende verkiezing kunnen winnen door handig in te spelen op het kiessysteem en door een slimme strategie. Hamas zou dit scenario alleen kunnen vermijden door Israël te erkennen, door af te zien van geweld en door de bestaande Israëliisch-Palestijnse akkoorden te aanvaarden.

Ik denk dat er op dit moment heel weinig aanwijzingen zijn dat Hamas bereid is om eender welke toegeving te doen. Het ziet er eerder naar uit dat de organisatie erop rekent dat er, bij het wegvallen van de westerse steun, genoeg steun zal komen vanuit Syrië en Iran. De organisatie zal er ongetwijfeld op wijzen dat het Westen een beetje hypocriet is. Het dringt namelijk aan op vrije democratische verkiezingen, maar als de winnaar ervan het Westen niet bevalt, vindt het de resultaten niet goed.

Een bijkomend element dat de situatie nog wat ingewikkelder maakt, is dat er ook aan de kant van Fatah een radicalisering aan de gang is. De partij radicaliseert, in een poging om een deel van de bevolking opnieuw achter zich te krijgen.

Mijnheer de minister, wat is de houding van de Vlaamse Regering ten aanzien van de nieuwe situatie in de Palestijnse gebieden? Doet de Vlaamse Regering haar beslissing gestand tot het sluiten van eventuele samenwerkingsakkoorden met de Palestijnse Autoriteit? Worden er voorwaarden aan verbonden? Zou u voorwaarden stellen in het geval dat Hamas wel praat met Israël, maar de sharia invoert in de Palestijnse gebieden en de rechten van de vrouw op een grove manier schendt?

Misschien wil u de samenwerking met de Palestijnen even temporiseren. Welke implicaties zijn er dan voor de samenwerking met Israël die in het vooruitzicht werd gesteld? Deze eventuele samenwerking hield verband met de implementatie van het akkoord over samenwerking inzake onderzoek en ontwikkeling in de industrie, met een nieuw werkprogramma ter uitvoering van het cultureel akkoord en met eventuele nieuwe initiatieven. Zou een gewijzigde houding ten aanzien van de Palestijnse Autoriteit repercussies hebben voor die mogelijke samenwerking met Israël?

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me volledig aan bij de vorige vraag en ik zal proberen om niet in herhaling te vallen.

Voor de eerste keer in tien jaar hebben er democratische parlementsverkiezingen plaatsgevonden in de Palestijnse gebieden. Op dit historische moment heeft 77 percent van de kiezers zijn stem uitgebracht – waarschijnlijk gebeurde dat heel bewust. Uiteindelijk komen 76 van de 132 zetels in handen van Hamas. De regerende Fatah-partij houdt slechts 43 zetels over.

Deze nieuwe politieke situatie maakt de toestand in het Midden-Oosten uiteraard niet eenvoudiger. We mogen niet vergeten dat de organisatie Hamas internationaal geboekstaafd staat als een terroristische organisatie en nu over een volstrekte meerderheid beschikt in het Palestijnse parlement. Het zal voor de internationale gemeenschap niet gemakkelijk zijn om daar op een correcte manier op te reageren. Geweld is nogal moeilijk verzoenbaar met de westerse basisbeginselen van een democratische rechtsstaat.

De verkiezingsresultaten staan ook haaks op het 'window of opportunity' van 8 februari 2005 in Sjarm el-Sjeik in Egypte. Dat was voor vele landen het signaal dat er een normalisering op komst was en daardoor ook een signaal om de eigen handelsrelaties met de Palestijnse Autoriteit en met Israël te normaliseren. Op Vlaams niveau heeft het op 30 september 2005 geleid tot verschillende beslissingen van de Vlaamse Regering over het aangaan van samenwerkingsakkoorden en over bilaterale projecten ad hoc in de Palestijnse gebieden.

Mijnheer de minister, het is natuurlijk mogelijk dat we onze houding moeten herzien, dat we een kritische waakzaamheid aan de dag moeten leggen ten aanzien van Hamas en van de Palestijnse Autoriteit. Overweegt u een herziening van de beslissing van de Vlaamse Regering om samenwerkingsakkoorden te sluiten?

We worden ook geconfronteerd met de Europese realiteit. Europa neemt een afwachtende houding aan. In een soort van overgangssituatie zal het bekijken of Hamas van houding verandert en bereid is om Israël te erkennen en om alle geweld af te zweren. Moeten ook wij een meer afwachtende houding aannemen tegenover de Palestijnse Autoriteit?

Als de Vlaamse Regering beslist om samenwerkingsakkoorden te sluiten, worden er dan voorwaarden gesteld aan de samenwerking? Zal de ontwapening van Hamas een conditio sine qua non zijn? Moet minstens de bedoeling tot ontwapening duidelijk zichtbaar zijn? Moet de controle op de ontwapening worden aangemoedigd?

De voorzitter: De heer Loones heeft het woord.

De heer Jan Loones: Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, wat zich op dit ogenblik afspeelt in de Palestijnse gebieden en in Israël, is belangrijk voor de hele wereld. De Vlaamse Regering krijgt nu moeilijke vragen voorgeschied.

Men kon zich aan een dergelijke uitslag verwachten. De laatste maanden vóór de verkiezingen was de situatie heel moeilijk. Hamas is doorgedrongen tot in alle vezels van de Palestijnse maatschappij. Fatah werd algemeen beschouwd als onvoldoende sterk en als corrupt. Hetzelfde gold voor de Palestijnse Autoriteit. Velen die de politiek volgen, verwachtten iets van de derde richting van Mustafa Barghouti, maar Hamas won de verkiezingen met een veel grotere meerderheid dan de partij zelf had verwacht.

Aan de verkiezingen werden veel studies en besprekingen gewijd. Ik geloof absoluut in de versie dat het ging om een soort van noodkreet van het Palestijnse volk. De kiezers zijn geen terroristen, maar mensen die in vrede willen wonen en een eigen staat willen hebben. Tijdens de vrije verkiezingen hebben ze een noodkreet geslaakt, ook tegenover de internationale gemeenschap die hen niet wil steunen in hun gerechtvaardigde wensen die werden vastgelegd in de vele resoluties van de VN.

De verkiezingen zijn regelmatig verlopen. Er is niemand die dat betwist. Als er toch sprake zou zijn van een benadeling, dan zou het om Oost-Jeruzalem gaan, waar Hamas geen vrijheid van handelen kreeg tijdens de campagne.

De verkiezingen zijn een uiting van de wil van het Palestijnse volk. Nu moeten we de verkiezingen beoordelen en met de gevolgen ervan rekening houden. De anti-Palestinabeweging en de pro-Israëlbeving stellen vernieuwde eisen tegen Palestina. Wie een beetje begrip heeft voor de onderdrukking van Palestina, kan niet anders dan zich ongerust maken en zich ergeren. Vóór er ook maar enige goodwill wordt getoond, wordt er geëist dat de wapens een-

zijdig worden neergelegd en dat Israël wordt erkend door Hamas. Daarmee wordt de situatie op haar kop gezet. Welk Israël moet trouwens worden erkend: het Israël dat werd vastgelegd in de internationale resoluties of het Israël van na '67 waarbij de bezette gebieden moeten worden verlaten? Hoe kan dit van Hamas worden verwacht vóór er ook maar enige goodwill wordt getoond door Israël, dat voor een stuk verantwoordelijk is voor het verkiezingsresultaat? Israël toont zich zelfs niet bereid om te praten.

Het is duidelijk dat we onmogelijk verder kunnen gaan dan Europa. Europa neemt een afwachtende houding aan. De Vlaamse Regering heeft eindelijk enige goodwill getoond in haar beslissing van een paar maanden geleden waarbij de poort tot samenwerking opnieuw werd geopend. Het minste wat we van de Vlaamse Regering kunnen verwachten is dat ze een afwachtende houding aanneemt, wijsheid aan de dag legt en probeert om het gesprek tussen de twee partijen op gang te brengen.

In De Standaard van vandaag staat een artikel waarin de politieke leider van Hamas, Khaled Meshaal, aan het woord is. Hij gebruikt daarin helemaal geen oproertaal. Israël moet wel beloven zich terug te trekken uit het bezette gebied vooraleer er kan worden gepraat. Wat de ontwapening betreft, herhaalt de Hamas-leider dat zijn groep de door het kwartet gesteunde routekaart naar vrede, die de erkenning van Israël impliceert, niet accepteert, omdat Israël zich daar niet aan zou houden. Dat klopt. Israël overtreedt inderdaad de routekaart door de bouw van de muur en door een bijkomende bezetting van de gebieden.

Het gesprek moet opnieuw op gang worden gebracht. Het kan dus niet de bedoeling zijn dat de Vlaamse Regering breuken slaat in het vredesproces dat er hoe dan ook moet komen. Ook Hamas zal daar vroeg of laat toe bereid moeten zijn.

Mevrouw Miet Smet: Mijnheer de minister, men probeert op Europees niveau een gezamenlijk standpunt in te nemen. Dat is niet gemakkelijk omdat Israël en de Palestijnse gebieden elkaar al jarenlang de bal toespelen. Indien Hamas bereid zou zijn om in te gaan op de vragen van Europa die ertoe strekken het vredesproces voort te zetten en de erkenning van Israël af te dwingen, dan betekent dit dat de opstandige vleugel van de Palestijnen dit zou aanvaarden. Dan hebben we heel het Palestijnse volk mee, want de rest heeft het al aanvaard. Dat zou formidabel zijn.

Mijnheer de minister, wordt er op Belgisch vlak overleg gepleegd tussen de minister van Ontwikkelingssamenwerking en de regionale ministers? Uit de vragen die zijn gesteld in de Senaat blijkt dat minister De Decker de huidige hulp voortzet. Hij heeft echter de twee nieuwe projecten die zouden moeten worden gestart, meer bepaald de elektrificatie van dorpen op de Westelijke Jordaanoever en de hulp voor de economische heropbouw in Gaza, niet ondertekend. De huidige projecten worden dus verder gefinancierd maar er worden geen nieuwe projecten ondertekend zolang er geen duidelijkheid komt over de houding van Hamas, aldus minister De Decker.

Op Europees vlak plegen de landen onderling overleg om tot een gezamenlijk standpunt te komen. Ik verwacht hetzelfde op Belgisch vlak. Ik hoop dat Wallonië, Vlaanderen en Brussel dezelfde houding aannemen. Ik zou dan ook graag willen vernemen of in het Overlegcomité effectief overleg wordt gepleegd over een gemeenschappelijke houding en of de drie gewesten ook effectief dezelfde houding zullen aannemen.

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Ik heb een tweetal weken geleden de kans gekregen om enkele dagen door te brengen in de Palestijnse gebieden. De situatie is er intussen niet makkelijker op geworden. De heer Loones heeft gelijk wanneer hij zegt dat de Palestijnen deze verkiezingsuitslag niet echt hebben gewild. Iedereen is geschrokken, ook Hamas zelf. Volgens de Palestijnen is de uitslag ook het gevolg van heel wat foert-stemmen. Het is nooit de intentie geweest om een terroristische organisatie aan de macht te brengen.

Hamas staat op de lijst van terroristische organisaties, zowel van Europa als van de VS. Europa geeft jaarlijks 500 miljoen euro steun aan de Palestijnse Autoriteit. Daarmee worden de wedden van 100.000 tot 120.000 ambtenaren betaald. De vraag is nu hoe die financiering verder moet verlopen.

Ik heb de indruk dat op dit ogenblik niemand nog gelooft in een groot akkoord. Men gaat meer uit van een politiek waarbij men van dag tot dag tracht te leven met zo weinig mogelijk conflicten van dag tot dag te leven, in de hoop dat er een algemene oplossing wordt gevonden.

Ook Israël is geschrokken door de verkiezingsuitslag. Dat was trouwens de aanleiding voor de start van het

‘unilateral disengagement’, de eenzijdige terugtrekking, op hun voorwaarden en binnen hun timing.

Er zijn nog altijd mensen die geloven in een Groot-Palestina. Er zijn ook nog altijd mensen die geloven in een Groot-Israël. De feitelijke situatie is er echter: 450.000 kolonisten die in de nederzettingen wonen en 3 miljoen vluchtelingen die nog steeds hopen op een terugkeer. De vraag is hoe dat kan worden opgelost. Bovendien wordt de nederzettingenpolitiek nog steeds voortgezet. Er wordt nog steeds bijgebouwd. Volgens de Israëli's gaat het om de ‘natural growth’, de natuurlijke behoefte om te groeien. Volgens anderen gaat het heel duidelijk om een uitbreiding.

Sommige mensen reageren vrij positief op de verkiezingsuitslag. De geschiedenis heeft al vaker aangetoond dat vrij harde organisaties met verregaande standpunten soms in staat zijn om een vredespolitiek te voeren. Zij hopen op een wending in die richting. De recente standpunten van Hamas gaan echter niet die richting uit.

Persoonlijk denk ik dat er blijvend eisen moeten worden gesteld. In die zin ga ik niet akkoord met de heer Loones. De erkenning van een staat Israël moet mogelijk zijn. Daarnaast moet Hamas afzien van geweld. Hamas moet wel de nodige ruimte krijgen om die bocht te nemen. Ik hoop dat mensen met een langetermijnvisie, met voldoende verantwoordelijkheidsbesef en politieke durf, stap voor stap kortetermijnoplossingen vinden. Hopelijk wordt ook een oplossing gevonden voor de financiële steun.

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Ik heb eveneens het genoegen gehad om een bezoek te brengen aan de bezette gebieden. Ik heb gepraat met Palestijnen en met Israëli's. De Palestijnen zelf zijn inderdaad, zoals de heer Laurys eerder al zei, geschrokken door de uitslag die ze zelf hebben veroorzaakt. Ze zijn niet echt gelukkig met die overdonderende verkiezingsuitslag van Hamas. In die zin nemen zij voorlopig een afwachtende houding aan. Ook de Israëli's wachten op de verkiezingen die over een aantal weken plaatsvinden. Ook daar bestaan zeer uitgesproken meningen. Het straatbeeld in Israël wordt op dit ogenblik overheerst door de Likoed-affiches ‘Together against Hamas’, maar dan in het Hebreeuws. Er heerst dus een conflictsituatie, maar tegelijkertijd neemt men een afwachtende houding aan.

Ik heb gelezen dat Hamas aan Fatah een uitnodiging zou hebben gestuurd om samen te werken aan de vorming van een Palestijnse regering. Bij Hamas ontbreekt heel wat knowhow om een land in zo'n moeilijke situatie te leiden.

Het lijkt me aangewezen om op dit ogenblik geen overhaaste beslissingen te nemen. Ik heb het dan ook wat moeilijk met de beslissing van federaal minister De Decker. Mevrouw Smet wil dat dit ter sprake komt op het Overlegcomité. Mijnheer de minister, ik hoop dat u zich keihard verzet tegen die beslissing van minister De Decker. Een stopzetting van de hulp aan de Palestijnse gebieden lijkt me het allerslechtste signaal dat we op dit ogenblik kunnen geven, vooral wanneer men op geen enkele manier iets vraagt van Israël. Ik heb vaak het gevoel dat men steeds meer vraagt van de Palestijnen. Er moesten democratische verkiezingen komen en het geweld moest worden afgezworen. In het internationale stappenplan worden echter ook aan Israël eisen gesteld. Israël is op geen enkele manier op die eisen ingegaan, wel integendeel. De heer Laurys en de andere collega's die daar zijn geweest, kunnen dat bevestigen. Door de muur die Israël optrekt, worden woon- en werkplaats van de Palestijnen van elkaar afgesloten. Dat zorgt voor veel problemen aangezien heel wat Palestijnen leven van de landbouw.

Mijnheer de minister, bent u bereid om te reageren tegen de uitspraken en de beslissingen van minister De Decker en de noodhulp en andere projecten op dit ogenblik niet stop te zetten? Het lijkt me aangewezen dat we de gesprekken aan Palestijnse zijde en het verkiezingsresultaat in Israël afwachten en dan pas beslissen hoe het verder moet.

De voorzitter: De heer Glorieux heeft het woord.

De heer Eloi Glorieux: Ik sluit me grotendeels aan bij de bezorgdheid die hier is geuit. Toch ben ik verbaasd over de selectiviteit die wordt gehanteerd bij de beoordeling van de verkiezingsuitslag, namelijk de winst van Hamas. Wanneer in Israël bij de verkiezingen partijen aan de macht komen die inzake geweld en keuze voor geweld niet moeten onderdoen voor Hamas, is die bezorgdheid er niet.

De Hamas-leden zijn zeker geen engelen. Wie me kent, weet dat ik te allen tijde de methodes afwijs om zich te bevrijden door middel van geweld. Likoed en de extreem-rechtse partijen waarmee het een regering vormt, moeten echter in geen geval onderdoen voor

Hamas. Om het cynisch uit te drukken, Israël heeft op dat vlak nu een waardige tegenhanger gekregen in Palestina. Het 70-puntenprogramma van de heer Dewinter is kleuterpraat in vergelijking met wat de extreem-rechtse groeperingen in Israël bepleiten.

Men moet eisen stellen aan Hamas, maar dan moet men ook aan Israël vragen om het internationaal recht te respecteren. Dat internationaal recht wordt met voeten getreden, niet sinds de laatste verkiezingen, maar al decennialang. De resoluties van de VN-Veiligheidsraad worden keer op keer herhaald maar worden door Israël niet gerespecteerd. Ook de uitspraken van het Internationaal Gerechtshof over de muur worden niet gerespecteerd. Door het aan de macht komen van Hamas is deze situatie zeker niet verbeterd, maar we kunnen ons er niet vanaf maken door aan Hamas eisen te stellen als we niet met dezelfde kracht gelijkaardige eisen stellen aan de Israëlische regering.

Een voorstel van resolutie, dat door de meerderheid was geamendeerd om het evenwichtiger te maken, werd eenparig goedgekeurd in de subcommissie Wapenhandel. Deze resolutie bevat een oproep om bij de Israëlische autoriteit aan te dringen op naleving van het advies van het Internationaal Gerechtshof in verband met de muur. Er wordt ook gevraagd dat men de Israëlische autoriteiten erop zou wijzen dat de mensenrechtenclausule van het associatieverdrag met de Europese Unie moet worden nageleefd. We vragen ook dat wapenexportlicenties met de grootste omzichtigheid worden behandeld en dat de subcommissie Wapenhandel daarover wordt ingelicht. Ten slotte vragen we dat er bij de Palestijnse Autoriteiten wordt aangedrongen op inspanningen om het terrorisme verder in te dijken. Dat is mijns inziens een meer evenwichtige resolutie dan de vragen die nu aan de minister worden gesteld. Ik vraag dan ook met aandrang dat deze resolutie die eenparig is goedgekeurd in de subcommissie, wordt geagendeerd in de moedercommissie zodat ze kan worden afgehandeld. Het kan niet dat we onder druk van een buitenlandse ambassade onze parlementaire werkzaamheden aanpassen.

De voorzitter: Mevrouw De Ridder heeft het woord.

Mevrouw Annick De Ridder: Mevrouw de voorzitter, ik heb bedenkingen bij de uiteenzetting van de heer Glorieux. Ik wil opletten met vergelijkingen over de grenzen van Palestina en Israël heen. Niet alle partijen staan op internationale lijsten geboekstaafd als terroristisch.

Inzake de resolutie is er nog geen meerderheid over een bepaald standpunt. Er is daarover meerderheids-overleg geweest en ik stel voor om daarmee verder te gaan. Ik vind het dan ook iets te verregaand om te zeggen dat deze resolutie evenwichtig is en dat deze alleen nog moet worden goedgekeurd in de moedercommissie. Er is nog geen meerderheid, maar ik ben zeker bereid om met de collega's rond de tafel te gaan zitten.

De voorzitter: Minister Bourgeois heeft het woord.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw de voorzitter, ik dank de leden van de commissie voor hun betogen. Ik zal niet uitvoerig ingaan op de situatieschets omdat iedereen weet dat we ons in een overgangssituatie bevinden. Ik wil wel nog eens formeel de beslissing van de Vlaamse Regering van 30 september 2005 in herinnering brengen. Ik citeer: 'De Vlaamse Regering schakelt zich in in de multilaterale benadering van het Israëlisch-Palestijns conflict en onderschrijft de standpunten ter zake van de Verenigde Naties en de Europese Unie. De Vlaamse Regering veroordeelt alle gebruik van terrorisme en militaire repressie door de in het conflict betrokken partijen. De Vlaamse Regering bepleit de oprichting van een soevereine, democratische, leefbare en vreedzame Palestijnse staat via onderhandeling tussen de beide partijen op basis van de resoluties van de Verenigde Naties.' Dit is een evenwichtig standpunt. De regering sluit zich aan bij de standpunten die op internationaal vlak zijn ingenomen door de Verenigde Naties en Europa.

Wat onze samenwerking betreft, wijs ik eerst op de noodhulpprogramma's ad hoc die momenteel lopen met betrekking tot woningnood, behandeling van trauma's bij Palestijnse kinderen en steun bij de uitbouw van de haven. Inzake dat laatste heeft de administratie Waterwegen beslist om beurzen toe te kennen aan Palestijnse studenten. Er wordt tevens voorzien in een opleiding met betrekking tot kustbeheer en -erosie. Er wordt ook steun gegeven voor jobcreatie. Deze projecten lopen en staan los van enig akkoord of verdrag met de Palestijnse Autoriteit.

We hebben beslist om een akkoord aan te gaan met de Palestijnse Autoriteit, maar daartoe zijn nog geen onderhandelingen opgestart omdat zowel Israël als Palestina zich in een overgangsfase bevinden. Het is trouwens een zeer dramatische overgangssituatie. We zullen de onderhandelingen niet opstarten zolang er geen nieuwe regering is in Palestina en zolang de verkiezingen in Israël niet hebben plaatsgevonden. De toestand is op dit ogenblik onzeker.

De vraag is nu of de Vlaamse Regering een nieuwe beslissing moet nemen en haar positie moet herzien. Daarin verschil ik van mening met federaal minister De Decker, die volgens mij niet het standpunt van de hele federale regering verwoordt. De premier en de minister van Buitenlandse Zaken hebben gezegd dat er geen overhaaste beslissingen moeten worden genomen en dat men moet kijken hoe de toestand evolueert. Minister De Decker had het meer bepaald over twee dossiers, zo'n vaart zal het dus niet lopen. België schaart zich achter het standpunt van de EU en dat is ook mijn houding.

De EU neemt een verstandig standpunt in en heeft beslist om de hulp aan de Palestijnse gebieden op dit ogenblik niet op te schorten omdat er nog geen nieuwe regering is gevormd. Er is geen nieuwe Palestijnse Autoriteit en geen nieuw officieel Palestijns standpunt. We zitten in een overgangsfase. Javier Solana heeft op 2 februari verklaard dat het onmiddellijk stopzetten van alle financiële hulp een enorme vergissing zou zijn. Vlaanderen is een kleine actor met bescheiden projecten, maar probeert een actieve rol te spelen, ook op het vlak van vredesbemiddeling. We moeten echter wel onze positie kennen en bescheiden zijn. De Europese Unie is een heel grote donor en geeft 300 miljoen euro. Die 500 miljoen euro slaat op het geld van de Unie en de andere Europese landen, maar dat doet er niet echt toe. In ieder geval is de EU een grote actor die beslist heeft om niet eenzijdig en overhaast de hulp op te schorten. Dat belet niet dat iedereen erg nauwgezet de evolutie opvolgt.

Ik heb hier niemand horen betwisten dat er democratische verkiezingen zijn gehouden waarop toezicht is geweest. De legaliteit van deze verkiezingen wordt dus niet betwist. Dat belet niet dat de Vlaamse Regering en de hele internationale gemeenschap stellen dat er een oplossing moet komen op basis van wederzijdse erkenning van staten. Er moet naar een tweestatenoplossing worden gezocht op een vreedzame manier. Dat is ook mijn persoonlijk standpunt en dat van de Vlaamse Regering, zoals kan worden afgeleid uit de beslissing van 30 september 2005.

Ook het Midden-Oostenkwartet heeft eigenlijk zo'n standpunt ingenomen door te stellen dat de financiële hulp kan worden voortgezet en dat men zal wachten op het resultaat van de regeringsvorming. Dat betekent dat er twee tot drie maanden zullen verlopen vooraleer er een officieel standpunt komt. Ik zal me niet wagen aan speculaties over dat standpunt.

Daarover zijn er twee stellingen en daartussen liggen waarschijnlijk nog een aantal schakeringen. Een stelling zegt dat er misschien uitzicht is op een andere positionering als Hamas regeringsverantwoordelijkheid draagt. Een onmiddellijke stopzetting van de hulp kan ertoe leiden dat deze hulp wordt vervangen door hulp uit een ander land, bijvoorbeeld uit Iran. De vraag is dan hoe dat de vrede dichterbij zal brengen.

Mijn standpunt is dat de Vlaamse Regering op dit ogenblik geen nieuwe positie moet innemen. Er zijn geen onderhandelingen opgestart omtrent een samenwerkingsakkoord. Die kunnen de facto ook niet worden opgestart. Heel binnenkort heb ik een ontmoeting met de nieuwe Palestijnse vertegenwoordiger in Brussel, mevrouw Shahid. Ik zal ons standpunt op dat ogenblik nog eens kenbaar maken. Ik heb dat trouwens ook gedaan tijdens mijn bezoek aan Palestina. De Vlaamse Regering wil op een vreedzame manier een tweestatenoplossing helpen realiseren, waarbij beide staten mekaar wederzijds erkennen. Deze boodschap moeten we blijven brengen bij de Palestijnse Autoriteit. Het is goed dat de signalen van de internationale gemeenschap eenduidig daarop gericht zijn. Laat het duidelijk zijn dat een democratisch proces aan beide zijden onverenigbaar is met het gebruik van geweld en terreur.

Ik sluit me aan bij de teneur van wat heel wat collega's hier hebben gezegd. We mogen geen overhaaste beslissingen nemen en we moeten de toestand blijven opvolgen. Op dit ogenblik zijn er geen onderhandelingen opgestart en dat zal niet direct gebeuren omdat er geen nieuwe regering is. We moeten afwachten wat het officiële Palestijnse standpunt wordt en wat de regeerverklaring zal zijn. Ondertussen moeten we met onze bescheiden middelen blijven aandringen op vreedzame oplossingen, op wederzijdse erkenning, op afzien van terreur en staatsrepressie. We schakelen ons in in de goede en verstandige aanpak van de EU, ook verwoord door Javier Solana.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. U hebt geschetst wat er aan noodhulp is aan Palestijnse zijde. Op 30 september 2005 is ook beslist om de samenwerking met Israël opnieuw op te starten. Het ging om een akkoord over samenwerking op het vlak van onderzoek en ontwikkeling in de industrie en om een cul-

tureel akkoord. Is er ondertussen iets gebeurd op dit vlak of is er voorlopig niets nieuws te melden? Gaat u ook de link leggen met wat gebeurt aan Palestijnse zijde? Ik besef dat we heel voorzichtig te werk moeten gaan en dat elk initiatief scherp wordt bekeken. We mogen niet de indruk wekken dat we de kant kiezen van een van beide partijen. Het is echter niet billijk dat als een van de partijen manifeste tekenen van onwil laat zien, we beide partijen sanctioneren. Israël kan toch niet worden gestraft voor de verkiezingsoverwinning van Hamas en we kunnen de Palestijnen toch niet straffen voor het feit dat Israël zich niet aan de afspraken houdt? Is daar enige manoeuvreerruimte of zegt u dat als niet beide partijen zich strikt aan de afspraken houden, we met geen van beide samenwerken?

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Ik heb een suggestie. Het is niet de eerste keer dat we in deze commissie vrij uitgebreid over de situatie in Israël en Palestina spreken en debatteren. Het zou goed zijn om na afloop van de Israëlische verkiezingen en na de vorming van de Israëlische en Palestijnse regeringen, mevrouw Shahid en eventueel ook iemand van Israëlische zijde uit te nodigen voor een gedachtewisseling in de commissie. Of het opportuun is om hen samen uit te nodigen, moeten we in besloten vergadering bekijken. Misschien kan dit voorstel worden opgenomen in de regeling van de werkzaamheden. Laten we de situatie afwachten eer we beslissingen nemen ten aanzien van Israël of Palestina, maar laat ons in het achterhoofd houden om een gedachtewisseling te organiseren.

De voorzitter: De heer Laurys heeft het woord.

De heer Jan Laurys: Mevrouw de voorzitter, er werd al verwezen naar de verkiezingen die op 28 maart in Israël zullen worden gehouden. Misschien moeten we de resultaten ervan afwachten, maar het probleem is natuurlijk dat die verkiezingen zullen worden beïnvloed door de feiten die zich nu voordoen. Als Hamas zich sterk opstelt, is de kans groot dat Netanyahu aan de macht komt met zijn Likoeed-partij. Als er een eerder gematigde houding komt of een signaal wordt gegeven, dan is het mogelijk dat Kadima een kans krijgt. Het een staat niet los van het ander en louter afwachten is dus een probleem op zich.

De heer Glorieux verwijst ook naar de extreem religieuze partij. Ik heb de indruk dat die partij eigen-

lijk geen probleem vormt omdat de echte orthodoxe joden de minste problemen hebben met de Palestijnen, omdat ze destijds minder zionist waren en nog steeds wachten op de messias die hen naar het beloofde land zal brengen. Het is heel eigenaardig, maar op de een of andere manier vinden ze elkaar.

Op militair vlak hebben de Israëli's ons natuurlijk niet nodig. Ze zijn sterk genoeg en hebben hun 'nonkel', maar ze rekenen wel op ons om de contacten met de Palestijnen te onderhouden en omwille van een zekere positieve houding. Ze hebben ons dat letterlijk gezegd. We bevinden ons dus in een heel moeilijke situatie en zullen erg voorzichtig moeten zijn. Ik sluit me aan bij het standpunt van de minister.

Mevrouw Miet Smet: Mijnheer de minister, ik had gevraagd of er overleg is geweest. U gaf als argument dat minister De Gucht zachter is geweest dan minister De Decker, maar u gaf geen antwoord op mijn vraag. Als er van verschillende zijden geld wordt gegeven aan de gebieden, is het normaal dat overleg wordt gepleegd over de aan te nemen houding.

Minister Geert Bourgeois: Mevrouw Smet, ik ben niet ingegaan op uw vraag omdat ik ervan uitging dat het 'Belgische' standpunt van minister De Decker werd bijgesteld door de premier en door de federale minister van Buitenlandse Zaken. Ik neem aan dat dit tijdens het Overlegcomité aan bod zal komen. Op dit ogenblik is er volgens mij geen nood aan afstemming omdat België en Vlaanderen zich inpassen in het Europese standpunt. Ongetwijfeld komt het punt aan bod tijdens het eerstkomende Overlegcomité.

Mijnheer Roegiers, uw voorstel is een zaak van het parlement.

Mijnheer Laurys, we zijn inderdaad geen grote speler, maar we kunnen toch een bepaalde rol spelen. Er bestaat ook een zekere affiniteit tussen het Palestijnse en het Vlaamse volk. Ik weet dat Israël inziet dat dergelijke kleine bilaterale contacten een stimulans kunnen zijn. Ze kunnen ook vredesbevorderend zijn. Ze zijn weliswaar kleinschalig, maar hun effect kan zich vermenigvuldigen.

Mijnheer Van Overmeire, ik ga niet in op hypothetische vragen. Op het ogenblik zie ik geen reden om aan de Vlaamse Regering te zeggen dat we onze positie zullen herzien. Dat kan op elk moment gebeuren, maar ik wil het doen op het moment dat er zich een klare situatie voordoet, want dan kunnen we de zaak heroverwegen.

Wat de uitvoering van de beslissing ten aanzien van Israël betreft, moet ik in de eerste plaats verwijzen naar de ministers Moerman en Anciaux. Bij mijn weten werden op dit vlak nog geen initiatieven genomen. U stelt hun de vraag best rechtstreeks.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
